

ИНТЕРЕСНИ НЪЩА

ЗА СНЪЖИНКИТЪ

Снѣжинките, които падат отвисоко и които застилат зимно време земята със своята бѣла пелена, иматъ най-различни форми. На горната снимка даваме нѣколко различни уголѣмени форми на снѣжинки.

Змийската отрова

— Отровата на кобрите, най-опасниятъ токсически змий, отдавна се употребява за лѣкуване на боледуващитъ отъ ракъ. Съ своята срѣдство, обаче, нито се лѣкува, нито се предотвратява тая ужасна болестъ. Тя служи само като срѣдство за успокоение на непоносимитъ болки.

Тая силна отрова е била употребявана и като лѣкарство и е дала много добри резултати, особено при случаитъ на вътрешното кръвоизлияние. Съ отровата на кобра лѣкуванъ единъ боленъ, който напълно слѣпълъ, поради изгубване на много кръвъ въ вътрешността на очитъ. Следъ като всички опити да му се възвърне зрението не успѣли, била му направена инжекция отъ тая змийска отрова и болникътъ следъ кратко време започналъ да чувствава свѣтлината, а следъ шестмесечно лѣчение зрението му се възвърнало.

Напоследъкъ, пъкъ, се изработва отъ змийска отрова особено лѣкарство, наречено „виперинъ“, което се употребява съ успѣхъ при лѣкуването на ревматизма.

— Въ Аржентина се пада годишно 120 кгр. вѣсо на човѣкъ. Въ Нова Зеландия — 103 кгр. Австралия — 91 кгр. Канада 65 кгр. Единъ жител на Англия употребява 63 кгр. вѣсо годишно, а Съединенитъ щати — 61 кгр. рѣдъ европейскитъ народи по употребя на вѣсо Италия и Полша стоятъ на последно мѣсто.

— Букътъ гори, букътъ гори, — казахме съ все сила ние и хукнахме къмъ гората. Когато стигнахме, видѣхме, че наистина дървото горѣше. Забавихме го. Постепенно пламъкътъ обхвана долната му частъ и бавно понази нагоре къмъ върха, а ние се топѣхме и викахме колкото можемъ отъ радостъ. Не щете ли, по едно време, отъ горе, отъ върха на дървото, започна да пада огънь по шумата и тя започна да пуши. Ние се спогледнахме изплашени, спуснахме се и изгасихме долната падналия огънь. Но огъня започна да пада неспирно отъ всички страни и подпалеше шумата. Започна се една страшна борба между насъ и огъня. Уви! Ние бѣхме победени. Огънятъ надви, обхвана шумата и сухитъ клони и започна да напредва по всички посоки. Ние зачупихме рѣже безсилни, и обхванати отъ уплаха и смъртенъ страхъ, не знаехме какво да

Библиотека „Барабанче“

доставя на своитъ читатели, по намалени цени, следнитъ книги:

Стилианъ Чилингировъ:
Слънчова мѣка, стихове . . 10 лв.
Чичо Стоянь:
Вълшебниятъ чукъ, разкази 10 лв.
Владимиръ Русалиевъ:
Бѣлата звезда, разкази . . . 10 лв.
Любомиръ Дойчевъ:
Весели истории, стихове . . 10 лв.
Христина Стоянова:
Златни зрънца, стихове . . . 10 лв.
Татяна Кондратенко:
Поробено щастие, пиеска . . 10 лв.
Любомиръ Дойчевъ:
Детски смѣшки, стихове . . 10 лв.
Жулъ Скрежовъ:
Перли отъ приказки, приказ. 10 лв.
Татяна Кондратенко:
Владко, фантастиченъ романъ 10 лв.
Любомиръ Дойчевъ:
Шарена градинка, стихове 10 лв.
Григоръ Угаровъ:
Пестеливитъ деца, поемка 10 лв.
Паритъ пращайте въ чисти герб. марки до в. „Барабанче“, ул. 15 ноемврий № 5 Соф. ия

Печатница „Братство“ — София

сторимъ. Всички съжаляхме горчиво за постѣпката си, но бѣше късно вече. Погледнахъ другаритъ и ми се стори че устнитъ имъ шепнѣха: „Защо ли ни трѣбваше това?“ Изведнажъ Трендафилъ заплака съ гласъ и се нахвърли върху Стоянь:

— Ти си виновенъ, ти запали дървото.

— Ааа, — отговори Стоянь, — защо пъкъ азъ да съмъ виновенъ? Ти даде кибрита.

— Трендафилъ се разтрепера, извади кибрита, хвърли го въ огъня и съ дветъ си ръце хвана Стоянь за гущата. Но и Стоянь не остана длъженъ, започна да се отбранява и двамата паднаха въ шумата, давейки се като псета. Въ този моментъ отъ горе имъ падна парче огънь.

— Пуснете се, изгорѣхте бе, диванета, — викнахме ние, погледнахме огъня, който бѣ обхваналъ вече гората

Кажи ми, бабичко!...

Кажи ми, бабичко, кажи,
какво ще правишъ съ тѣзъ игли?
На батя трѣнъ ли пакъ ще вадишъ
кога си дойде отъ ливадитъ?
Защо, защо сж, бабко, две —
съ една не е ли по-добре?
Я, вижъ ги колко сж дебели —
ще влѣзатъ ли въ крака му цѣли?
— Охъ, сладкото на баба, чуй:
игли за плетене сж туй!
Започна пакъ да застудява
и шалъ за двама ви ще трѣбва,
и щомъ забръска пакъ студътъ,
и струпа купища снѣгътъ,
нали изъ пѣтя се изстива
и тѣй да ходите не бива?
— Но, бабичко, на тѣзъ деца,
които нѣматъ ни баща,
ни майка, нито баба мила —
кажи ми, кой имъ шалъ изплита?
— За тѣхъ се грижи само Той —
нали Го знаешъ, сине мой?
За тѣхъ Той гледа отъ небото...
Но... Дай ми, баби, дай кълбото!...

Никола Карагеоргиевъ

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ?

— Единъ старъ учителъ-пенсионеръ отъ с. Мъглишъ, Казанлъшко, е изобретилъ една малка по размѣри пишуща машина, която може да се носи въ джобъ. Тя се състои отъ единъ цилиндъръ и подвиженъ писецъ съ двадесетъ клавиша за буквитъ. Пише безъ лента и има размѣри 20 см. на 12 см. на 3 см. Затова може да се носи въ джобъ и е патентована като джобна пишуща машина Тилчевъ“.

— Седалището на папата-Ватикана, е едновременно градъ, държава и столица. Жителитъ сж на брой около 700. Отъ тѣхъ 600 иматъ телефонъ. Автомобилитъ сж 200, т. е. приблизително на 3 жители се пада 1 автомобилъ. Всѣко живуще въ тази оригинална държава семейство има радио и електрохладилникъ. Общо, семействата сж 150.

и търтихме въ бѣгъ къмъ стадото. Какъ съмъ стигналъ до него, не зная, помня, че започнахъ да хвъргамъ абата си. Овцетъ се изплашиха, събраха се на едно мѣсто. Въ това време стигнаха и другитъ, заедно съ Стоянь и Трендафилъ. Спогледнахме се и безъ да си продумаеме, разбрахме се: трѣбваше да бѣгваме далечъ отъ тукъ и никому дума за станалото. Вечерта се прибрахме въ селото отъ съвсемъ друга посока. Никому не можеше да мине презъ ума, че презъ деня сме били по „Ливаде“. Хората се бѣха научили вече и отишли да гасятъ пожара. Късно презъ нощта бѣха успѣли да го потушатъ и да му попрѣчатъ да обхване цѣлата гора. Никой не научи кои сж злосторницитъ. Но и днесъ, когато мина край изгорѣлото мѣсто, което е превърнато вече на ливада, дълбоко съжалявамъ за непредвидената пакостъ, която направихме нѣкога.